

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15210/2022
15.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ Врање, чији је пуномоћник Александра Стошић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1320/22 од 20.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1320/22 од 20.06.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1320/22 од 20.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1546/19 од 11.01.2022. године, исправљеном решењем истог суда од 13.05.2022. године, ставом првим изреке, укинут је платни налог Основног суда у Врању Пл 493/2019 од 04.07.2019. године по рачуну бр. ../2019 од 08.05.2019. године за износ дуга од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом од 17.05.2019. године до исплате и за трошкове издавања платног налога у износу од 7.900,00 динара и тужбени захтев одбијен. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован приговор литиспенденције истакнут од стране туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 75.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1320/22 од 20.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда садржана у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио је да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла

да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев и укинут је платни налог Основног суда у Врању Пл 493/2019 од 04.07.2019. године из разлога што је тужилац у наведеном предмету самоиницијативно поднео приговор ради убрзања поступка, супротно одредби члана 2. Уговора о заступању од 03.02.2017. године, закљученог између странака, којом је предвиђено да ће давалац услуге обављати све радње које му прималац услуге повери за време трајања уговора, а у конкретном случају, тужиоцу није поверена радња састављања приговора ради убрзања поступка у наведеном предмету, тако да му не припада право на исплату тражене накнаде за састав приговора.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, те да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Висина накнаде трошкова пружених адвокатских услуга, по признатом праву у конкретној парници, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе. Стога, нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена. Побијаном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради накнаде из уговора о налогу, а вредност предмета спора у тужби поднетој 19.06.2019. године је 6.000,00 динара.

Будући да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП је прописано да ревизија у споровима мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу чланова 404. став 2. и 413. ЗПП.

**Председник већа- судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**